

Újpest-Belsőváros

2008. 10. 12

Juhász Emília

A NYELV BŰNEI

Olvasandó (lectio): Péld 10,1-19

Alapige (textus): Jak 3,1-12

Testvéreim, ne legyetek sokan tanítók, hiszen tudjátok, hogy súlyosabb ítéletben lesz részünk. Mert mindnyájan sokféleképpen vétkezünk, de ha valaki beszédben nem vétkezik, az tökéletes ember, képes az egész testét megzabolázni. Mert a lovak szájába zablát vetünk, hogy engedelmeskedjenek nekünk, és egész testüket irányíthatjuk. Íme, a hajókat is, noha mily nagyok, és erős szelek hajtják őket, mégis egy igen kis kormányrúddal oda irányítja a kormányos, ahova akarja. Ugyanígy a nyelv is kicsiny tag, mégis nagy dolgokkal kérkedik. Íme, egy kicsiny tűz milyen nagy erdőt fel gyújt! A nyelv is tűz, a gonoszság világa. A nyelv tagjaink között olyan, amely beszennyezi az egész testet, lángba borítja egész életünket, és maga is lángba borul a gyehennától. Mert mindenféle vadállat, madár, csúszómászó és tengeri lény megszelídíthető, és az ember meg is szelídítette, de a nyelvet az emberek közül senki sem szelídítheti meg, fékezhetetlen gonosz az, halálos méreggel van tele. Ezzel áldjuk az Urat és Atyát, és ezzel átkozzuk az Isten hasonlatosságára teremtett embereket. Ugyanabból a szájból jön ki áldás és átok. Testvéreim, nem kellene ezeknek így lenniük. Vajon a forrás ugyanabból a nyílásból csörgedeztet-e édest és keserűt? Avagy, testvéreim, teremhet-e a fügefafa olajbogyót vagy a szőlőtő füjét? A sós forrás sem ad édes vizet.

Imádkozzunk!

Dicsőítelek, Uram, hogy Te bölcsen és igazságosan igazgatód a világot és a mi életünket. Dicsőítelek Uram, hogy Igéd és abból származó törvényeid lámpásaink életutunkon. Köszönjük, hogy így szeretsz bennünket: igazgatód lépéseinket, és kegyelmed szárnyával védelmezel. Köszönjük, hogy az elmúlt héten is tapasztalhattuk mindezt. Köszönjük, hogy most is elénk adod a Te különös szeretetedből fakadó szavaidat, hogy tudjunk jól választani. Mert mi sokszor nem azt gondoljuk, mondjuk, tesszük, amit Te jónak látsz. Más utakat választunk, és rossz döntéseket hozunk. Pedig Te szólítasz bennünket, de néha hagyod is, hogy tanuljunk a következményekből. Ezért kérjük Szentlelkedet, hogy álljon őrt mellettünk! Segítsen választani, súgja meg a Te akaratodat, és végezze el bennünk az engedelmességet! Mert jó Veled járni, a Te Igéd szerint bölcsnek lenni, ezen van a Te áldásod.

Ámen.

Isten bűnbocsátó kegyelmének hirdetése:

Boldog az, a kinek hamissága megbocsáttatott, vétke elfedeztetett. Boldog ember az, a kinek az Úr bünt nem tulajdonít, és lelkében csalárdság nincsen. (Zsolt 32,1-2 Károli)

Igehirdetés

Kedves Testvérek! Nagyon hálás feladat ez az igeszakasz, hiszen valamiképpen mindannyian érintve vagyunk benne, mert van ez a „kicsiny tagunk”, a nyelvünk. A Talmudban olvasható egy történet egy királyról, aki az egyik udvari bolondjának azt mondta, hogy hozza el neki a világ legjobb dolgát, a másoknak pedig azt az utasítást adta, hogy hozza el azt, ami a világon a legrosszabb. Az első udvari bolond kibontotta csomagját: egy nyelv volt benne. A másik udvari bolond kuncogva bontotta ki, az ő csomagját. Az övében is nyelv volt. Egy angol közmondás szerint inkább a lábával botoljon meg az ember, mintsem a nyelvével.

Egy öregkorral foglalkozó orosz orvostudós, Gurianyin statisztikája szerint minél kevesebbet beszél valaki, annál tovább él. A konferenciák előadói tudják, hogy a folytatólagos beszéd testileg és szellemileg mennyire kimeríti az embert, sokkal inkább, mintha fizikai munkát végzett volna. A gerontológiai statisztika szerint aki sokat beszél, idő előtt megöregszik.

Ellenben a süketnémák, a remeték, a pásztorok és a kolostorba zárkózott hallgatók szerzetesek és apácák nagy része hosszú életéről ismeretes. Nem csupán a hosszú földi életnek, hanem a hívó életnek is a része a nyelv megfékezése; ezzel tudjuk talán megmutatni legnyilvánvalóbban, hogy nekünk új életünk van. Az az ember, aki meg tudja fékezni a nyelvét, bölcs ember, kevesebbet vétkezik, a vágyait, a kívánságait is képes szabályozni. *Képes az egész testét megzabolázni* – olvashattuk az alapigékben.

Először nézzük meg, hogy mire képes a nyelvünk, azért, hogy megrettenjünk és akarjuk tudatosan is megfékezni. Milyen bűnöket követünk el a nyelvünkkel?

1. A nyelvünkkel tudunk **viszályokat, háborúkat szítani**. Egy oda nem illő megjegyzés, és ezzel elültetem valakiben a gyanakvást, az irigységet, a féltékenységet. Nem kellene mondani, de mondom, át sem gondolva, amit kimondtam. Csak azért, mert azt így gondolom, csak azért, mert a magam igazát, a magam bölcsességét, akarom vele hangsúlyozni. Pedig nem ártana előbb feltennem magamban a kérdést, hogy amit beszélek, az mit fog munkálni a hallgatóság szívében: viszályt-e vagy békességet? Amit mondok, az közelebb viszi-e egymáshoz az embereket, vagy éppenséggel távolítja? Élet és halál van a **nyelv** hatalmában. Amelyiket szereti az ember, annak a gyümölcsét eszi. Inkább harapjam el a nyelvem, és ne adjam tovább mások titkát, azt, amivel rombolom a bizalmat, a szeretetet.

2. Másodikként ott van a **csúfolódás**. Komoly figyelmeztetéseket találunk ez ellen a Példabeszédek könyvében. A csúfolódókat Ő is megcsúfolja. Elizeust is csúfolták kopaszságáért – meg is kapták a büntetésüket. *Aki titeket bánt az én szemem fényét bántja* (Zak 2,8), mondja az Úristen. Nem teheti ezt se gyermek, se felnőtt, mert mély sebeket üt vele. A gyermeket tanítsuk, és ha valami nem megy neki, akkor keressük meg az okát, és ne legyintsünk rá, hogy te ilyen vagy, neked ez úgysem fog menni. Aki más, mint mi vagyunk, azt fogadjuk el olyannak – de itt nem a bűneikről van szó, hanem testi-lelki fogyatékokokról. A gyengét erősítsük és segítsük előre az élet útján ahelyett, hogy szavainkkal taszítanánk rajta még egyet.

3. Harmadikként ott van a **káromlás**, amikor Isten nevét is a szánkra vesszük. Nyilván gyakran ott munkálnak bennünk az indulatok és ezeket nem jó, ha lenyeljük, de az sem jó, ha szitkozódunk. Isten más utakat ad elénk. A csúnya beszéd manapság egyre inkább elfogadott. A magyar filmek tele vannak ilyen mondatokkal, de attól az nekünk még nem

kellene átvenni. *A ti beszédeitek mindenkor kellemetes legyen, sóval fűszerezett.* (Kol 4,6) Bölcs, szelíd szavakkal még a legdurvább indulatot is le lehet csillapítani.

4. Majd a **zúgolódás** bűne következik, a panaszkodás, a lázadás. Ember ellen tesszük, de mögötte valahol mindig Isten van. Miért engedte ezt meg? A 40 éves pusztai vándorlás alatt de sokszor vétkezett így Isten népe és tesszük ezt mi is, de sokszor életünk folyamán! Nem tetszik valami vagy valaki, és ahelyett, hogy csendben várnánk, imádkoznánk, gondolkodnánk, kiszaladnak bizonyos mondatok a szánkron. A zúgolódó szavaknak is fegyver jellegük van, sőt fertőzőek is. Jakab így mondja: *ezzel átkozzuk az embereket, akik az Isten hasonlatosságára teremtettek és ezzel áldjuk az istent és Atyát.* Zúgolódás, káromlás helyett áldást! Legyek 'egy kissé áldott csendben', szívemet Isten felé kitárva, hogy a zúgolódásból áldás legyen. Hogy ne csak a hiányt, a szükségét lássam, hanem gondviselő Atyámat, aki mindent jól intézett. Kéréseimet próbáljam hálaadással feltárni, azaz elmondani Istennek és embereknek is. *Mindenkor hálaadással tárjátok fel kívánságaitokat az Isten előtt* (Fil 4,6b).

5. Szavainkkal szoktunk valótlanosságokat, **hazugságokat** is állítani. Ezt sem mindig tudatosan tesszük, hiszen előfordulhat, hogy valamit mi úgy láttunk, úgy ítéltünk meg, csak éppen nem is úgy volt; rosszul láttuk, félrehallottuk. Sajnos a Szentírást is félrehallhatjuk és -olvashatjuk. Ebből születnek aztán a téves tanítások, amiket többnyire nagy hangon tovább is szoktunk adni, s ezzel másokat is téves útra viszünk. Kiragadunk belőle valamit, nem a teljeset tartjuk szem előtt. Igen, az illető mondta azt a mondatot, de milyen helyzetben; mi volt előtte és utána? A hazug szavakat nem lehet azután tisztára mosni, előbb-utóbb pedig le is lepleződnek.

6. A szánkkal szoktunk **hízkelkedni** is. Ezt a férjem úgy hívja, hogy „púderezés”. Jobb színben tüntetem fel magamat, hogy valamit megszerezsek, elérjek a másik embernél. Igazából nem is úgy gondolom, csak a helyzet miatt mondom. Hányan estek már bele ebbe a csapdába! Hiszen ki ne szeretne szépeket hallani magáról? Jól esik, ezért élünk vele, s a magunk érdekei szerint adagoljuk. A hízgelgésből következik a képmutatás, a kétszínűség és egyéb bűnök. Nem akarok konfrontálódni, nem akarok harcolni, inkább jó képet vágok a dolgokhoz, ahelyett, hogy megmondanám az igazat. *Aki kora reggel nagy hangon áldja embertársát, átoknak veszik azt tőle* – tanítja a Példabeszédek könyve (27,14). Jó dolog,

ha tudjuk dicsérni is egymást; ez is fontos és helyénvaló, nemcsak az intés, a kritika. De mondjuk őszintén, tiszta szívből, mert ha nem, akkor inkább hallgassunk, ne mondjunk semmit.

Mit tegyünk hát akkor a nyelvünkkel, ha ilyen veszélyes tag?

Két fejezettel előtte ezt olvashattuk: *Legyen minden ember gyors a hallásra, lassú a szólásra, késedelmes a haragra.* Vegyük komolyan azt a közmondást, hogy hallgatni arany. Mármint elsősorban Isten igéjét. Isten igéjére hallgatok, az átmossa a szívemet, indulataimat is. Jó lenne megelőzni ezt a sok bűnt, megzabolázni egy a kicsiny tagot, de erre egyedül csak az Isten képes. Neki van hozzá ereje, szeretete, bölcsessége, türelme és jó módszerei is. Ahogyan például tükröt állít elénk egymásban is. Megbotránkozom rajta: ugyan hogy lehet ez az ember ilyen szószátyár? Akkor elgondolkodhatok azon, hogy én hogyan is állok ezzel? Vajon nem ezt teszem én is a magam módján?

A ló szájában ott a zabla, amivel a tulajdonos irányítja, a hajóban is ott van a kormánylapát, amivel kormányozni lehet, merre menjen. Életünket így engedhetjük át Isten irányításának, az Ő Szentlelke vezessen. Ha tanácstalanok vagyunk, ne hamarkodjunk el a szólást, kérjük a vezetését, s kérjük szavakat is hozzá. A Szentlélek adhat csak erőt, hogy megálljunk, hogy megválogassuk a szavainkat. Vigyázzunk a beszédünkre és inkább kevesebbet szóljunk, és tanuljunk meg hallgatni! Ne akarjunk mindig mindent elmondani, mert a sok beszédben sok a véték is. *Amivel csordultig van a szív, azt szólja a száj.* (Mt 12,34)Vigyázzunk tehát szívünk tartalmára, mivel töltjük meg, mit engedünk be a kapunkon, azaz a fülünkön és a szemünkön keresztül.

Ha többet beszélénk Istennel, változna a beszédünk az emberek felé is. Hiszen ha valakiért imádkoztam, akkor már nem tudok hazugságot szólni róla, vagy panaszkodni miatta. Ha több lenne a dicséret és az áldás az életünkben, akkor kevesebb idő maradna a panaszra és a kesergésre. Hiszen egy helyről nem jöhet egyszerre édes és keserű is. Szavainknak feladata van, hiszen így mondom el valakinek azt, hogy mennyire szeretem, de keresztyéni küldetésemet is így teljesítem, amikor Krisztusról bizonyosságot teszek. Sok örömet szerezhetek a szavaimmal; ez semmibe sem kerül. Bárcsak ezt ismernék fel és engednék, hogy Isten használhasson minket a nyelvünkön keresztül is!

Ámen.

Imádkozzunk!

Urunk! Először is megvalljuk Neked, hogy sokszor és sokféleképpen vétkeztünk a nyelvünkkel, mely, bár kicsiny tag, de mégis nagy dolgokkal kérkedik. Sokszor mond igaztalan dolgokat. Sokszor esünk a csúfolódás bűnébe is, ha valaki nem tetszik, vagy valakin felül akarunk kerekedni. Bocsásd meg, Urunk, amikor csak a magunk igazát tudtuk szajkózni, és nem figyeltünk a Te igazságodra. Bocsásd meg, amikor sokat beszéltünk, ahelyett, hogy csendben lettünk volna – akár imádságban, akár emberek előtt. Bocsásd meg, Urunk, amikor hízelkedtünk azért, hogy valamit elérjünk, ahelyett, hogy imádkoztunk volna. Urunk! Kérünk, segíts nekünk, hogy személyesen is észrevegyük, hogy mi az, amiben vétkeztünk, és tudjuk kérni a Te gyógyításodat. Dicsérünk és magasztalunk azért, hogy a bűneinkre Jézus Krisztus által van bocsánat, hogy Ő ezekért a bűnökért is eleget tett a golgotai kereszten. Kérhetjük, hogy tisztogass meg, bűntől moss meg kegyelmeddel, Istenem! S Urunk! Szeretnénk átadni a szívünket Neked! Szeretnénk kérni, hogy Te töltsd be azt Lelkeddel, és Te használd a nyelvünket is helyesen, hogy Neked szolgáljunk vele! Hogy Téged tudjunk áldani és dicsérni! Köszönjük, Urunk, hogy Rád figyelhetünk. Te mindig megadod a helyes szavakat is a nyelvünkre. S Urunk! Eléd visszük a gyászolókat, a sírókat! Könyörülj rajtuk! Könyörülj, hogy az életük ne akadjon itt el, hanem ez a gyász vigye őket közel Hozzád! Tanítsa meg őket imádkozni! Te adj nekik élő reménységet, hogy túllássanak a halálon és síron, a Te országod felé! S adj nekik hitet, hogy Rád bízzák magukat! S Urunk, Istenünk! Mi is Rád bízunk egészen magunkat, és kérünk, hogy Te áldd meg az itt, csendben elmondott imádságainkat is!

Ámen.